

Τα πρόσωπα του δράματος

ΠΡΟΦΗΤΙΣ

Γαρουφαλιά Στέτου

ΑΠΟΛΛΩΝ

Ραφαήλ Καμάρα, Περικλής Αντωνακάκης

ΟΡΕΣΤΗΣ

Όλι Μπάσα

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑΣ ΕΙΔΩΛΟΝ

Χριστίνα Παππά

ΧΟΡΟΣ ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ

Χριστιάνα Κιόσια, Ιωάννα Κολάι

Γκρέις Νουόκε, Ρέιτσελ Νουόκε,

Χριστίνα Παππά, Χριστιάνα Σέβα,

Παναγιώτα Σεφεράι

ΑΘΗΝΑ

Μαρία Ντρίνια

ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Κωνσταντίνα Πελεκούδα, Τζένη Τρόκα,

Περικλής Αντωνακάκης, Ραφαήλ Καμάρα,

Βασίλης Λυμπερόπουλος

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Κ. Χ. Μύρης

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ελένη Καραϊνδρου, Κωνσταντίνος Βήτα,

Tom Willems, Wim Mertens, Eric Satie,

Antonio Vivaldi, Harry Partch, Antonin Dvorzak

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Αθανάσιος Τσακνάκης

ΤΕΧΝΙΚΟΣ-ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΣΚΗΝΙΚΟΥ

Σπύρος Σεφεριάν

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΟΣΤΟΥΜΙΩΝ

Χριστιάνα Κιόσια, Μαρία Ντρίνια

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ

Έλμα Μέτο

ΥΠΟΒΟΛΕΙΟ

Κατερίνα Μαρσέλα Σέβα

Ευχαριστίες

στο Διευθυντή

και στο Σύλλογο Καθηγητών του Σχολείου μας,

για κάθε υποστήριξη που μας έδωσαν

στη συνάδελφο **Τίτα Δασκαλάκη**,

για τη βοήθεια στις πρόβες

στη γραφίστρια **Τίνα Σαλμά**,

για το Lay out της αφίσσας και του Προγράμματος

στους φωτογράφους

Άγγελο Γιωτόπουλο

και **Κωνσταντίνο Νικόλαο Αρτζόγλου**

στον εικαστικό **Ανδρέα Λυμπεράτο**,

για τις πολύτιμες συμβουλές του για το σκηνικό μας

στο θέατρο **Πορεία** για τη συνεργασία του

**Η παράσταση αφιερώνεται
σε όσους ακόμα νιώθουν Τύψεις**

8ο ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ

Απρίλιος 2012

... ποιος είναι δίκαιος άνθρωπος και δε φοβάται τίποτα; ...

Το θεατρικό εργαστήρι

Το Θεατρικό Εργαστήρι που στήσαμε στο σχολείο μας ασχολείται με τη διδασκαλία του αρχαίου δράματος.

Όχι γιατί δεν υπάρχουν πολύτιμα σύγχρονα έργα αλλά κυρίως διότι θεωρούμε πως οι μαθητές μας αποφοιτούν με μια φιλολογική μόνον, άρα ελλιπή και πολλές φορές απωθητική αντίληψη για ένα από τα πιο σημαντικά ευρήματα του ανθρώπινου μυαλού, που συνέβη να ανθίσει στον τόπο που ζούμε, την τραγωδία.

Ο σκοπός μας δεν είναι να προκύψουν από το εργαστήρι ηθοποιοί, σκηνοθέτες, σκηνογράφοι και λοιποί θεατράνθρωποι. Αυτά τα σπουδαία τα σπουδάζει κανείς σε ειδικές σχολές από ειδικούς δασκάλους, μετά το σχολείο. Μακριά λοιπόν απ' το σχολείο αυτές οι προθέσεις.

Εδώ χρησιμοποιούμε τις μαγικές μεθόδους του θεάτρου για να μελετήσουμε το δράμα βιωματικά, δημιουργικά και ευχάριστα, ώστε η γνώση να είναι μια πραγματικά ωραία και μόνιμη κατάκτηση. Στόχος μας είναι η θεατρική αγωγή. Χώρος μας δεν είναι το θέατρο αλλά το σχολείο. Αν και το θέατρο που δεν είναι σχολείο είναι για μας κακό θέατρο.

Η πραγματοποίηση παράστασης δεν ήταν το ζητούμενό μας. Αυτός είναι στόχος επαγγελματιών θιάσων. Παρουσιάζουμε, κοινωνούμε στους γονείς, καθηγητές, συμμαθητές και φίλους μας κάτι απ' όσα ζήσαμε, κάτι απ' όσα διδαχτήκαμε, κάτι απ' όσα κοινωνήσαμε κατά την πολύτιμη σπουδή.

Τα πιο πολλά, τα μαγικά και μυστικά που βιώσαμε, τα κρατάμε παρακαταθήκη για το μέλλον μας.

Οι Ευμενίδες του Αισχύλου

Ένα ωραίο πρωινό του 458 π.Χ. οι πρόγονοί μας πήγαν στο θέατρο κάτω απ' την Ακρόπολη για να δουν ζωντανεμένη μπρος στα μάτια τους μίαν ιστορία που την ήξεραν από τα παραμύθια της γιαγιάς τους.

Μιλούσε για ένα βασανισμένο βασιλόπουλο, τον Ορέστη, που κουβαλούσε σ' όλη του τη ζωή την αρχαία κατάρτα της οικογένειάς του:

Όσον καιρό ο πατέρας του, ο βασιλιάς Αγαμέμνων, έλειπε στον Τρωϊκό Πόλεμο, η μάνα του, η βασίλισσα Κλυταιμνήστρα, παντρεύτηκε έναν άλλον άντρα κι εξόρισε τον μικρό της γιο μακριά, για να μην πάρει τον θρόνο αφού μεγάλωνε. Όταν ο Αγαμέμνων γύρισε, η βασίλισσα τον σκότωσε και πίστεψε πως δεν θα πλήρωσε ποτέ γι' αυτό. Όμως ο Ορέστης, σαν ανδρώθηκε, δέχτηκε την εντολή απ' τον Απόλλωνα να βρεί τη μητέρα του και να τη σκοτώσει, για να δικαιωθεί το αίμα του πατέρα του και να γίνει βασιλιάς, όπως το όριζε η μοίρα του.

Έτσι κι έγινε. Φονιάς της μάνας του, ο σαστισμένος Ορέστης, θα ζούσε τώρα με τις Τύψεις. Αυτές δεν τον άφησαν να βρει ησυχία. Τον κυνήγησαν ανελέητα σ' όλη τη γη, μέχρι που εξαντλημένος ξανάτρεξε στο μαντείο των Δελφών για να ζητήσει απ' τον προσάτη του θεό να τον γλιτώσει. Ο Απόλλων λοιπόν τον στέλνει στην Αθήνα. Εκεί, η θεά της σοφίας, η Αθηνά, ιδρύει για πρώτη φορά δικαστήριο, όπου ένορκοι πολίτες, ο λαός της Αθήνας, θα αποφάσιζε δημοκρατικά για την τύχη του μητροκτόνου. Αυτή είναι η ιστορία.

Στο έργο αυτό του Αισχύλου, όταν ανοίγει η αυλαία, βλέπουμε τον Ορέστη στους Δελφούς να προσεύχεται στον θεό – προσάτη του για τη λύτρωση. Βλέπουμε τις Τύψεις, που τον κυνήγησαν μέχρι εκεί, να τις έχει αποκοιμίσει ο θεός για να κερδίζει χρόνο ο προστατευόμενός του. Ύστερα ο Απόλλωνας στέλνει τον Ορέστη στην Αθήνα για να ζητήσει τη συνδρομή της Αθηνάς. Όμως και πάλι οι Τύψεις τον κυνηγούν. Ήρθε απ' τον τάφο η Κλυταιμνήστρα και τις ξύπνησε, θυμίζοντάς τους πως ρόλος τους είναι να μην αφήνουν ήσυχο τον φονιά. Βλέπουμε κατόπιν τον Ορέστη να τον «τρώνε» οι Τύψεις. Αλλά να τον σώζει τελευταία στιγμή η Αθηνά. Και τότε να καλεί τους πολίτες να τον δικάσουν. Αποφασίζεται, με τη βοήθεια της δικής της ψήφου, η αθωότητά του. Και η θεά, που δεν θέλει να μείνουν οι άνθρωποι ανεξέλεγκτοι, αποφασίζει να μεταμορφώσει τις Τύψεις (Ερινύες) σε Αξίες (Ευμενίδες), που θα συγκρατούν από τώρα και πέρα τους ανθρώπους απ' το έγκλημα. Αυτός είναι ο καινούργιος κόσμος. Ο κόσμος των πολιτισμένων ανθρώπων.

Ο Ορέστης είναι ο καθένας από μας: όλοι έχουμε κάνει ένα μικρό ή ένα μεγάλο σφάλμα. Καμιά φορά, σχεδόν έγκλημα. Αν δεν σκοτώσαμε τη μάνα μας, κάποιος προκάλεσε κακό, ή πάντως κάποιος πλήγωσε, ακόμα κι άθελά του. Οι θεοί είναι οι δυνάμεις που μας μπλέκουν σε τέτοιες ιστορίες. Η Κλυταιμνήστρα είναι κάθε άδικη πράξη που θέλει δικαίωση κι έρχεται συνεχώς και ξυπνά τις Τύψεις. Οι Ερινύες είναι οι Τύψεις που μας «τρώνε» για τα σφάλματά μας.

Αντί ο άνθρωπος να εγκληματεί και να τον τρώνε οι Τύψεις – αν δεν τις έχασε κι αυτές σήμερα – μήπως είναι προτιμότερο να έχει αξίες που τον συγκρατούν απ' τα εγκλήματα;

Αυτό το ερώτημα θέτει το έργο. Αυτό το ερώτημα περιμένει πάντα μια απάντηση.